

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 228/2024
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Маркез, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Вршцу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зрењанину, ради исплате новчаног обештећења, одлучујући о захтеву Основног суда у Вршцу за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари, у седници већа одржаној дана 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ Основни суд у Панчеву за поступање у предмету Основног суда у Вршцу Прр 2/24.

Образложење

Основни суд у Вршцу је уз допис од 09.09.2024. године Врховном суду доставио предмет Прр 2/24 уз захтев за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари. У захтеву је наведено да је том суду поднета тужба против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Вршцу, ради накнаде неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету К 193/2021.

Одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, на основу члана 62. став 7. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози.

Дакле, на основу ове одредбе може бити одређено поступање другог суда, који је стварно надлежан за поступање у предмету, под условом да суд који је по закону месно надлежан, није у могућности да поступа у конкретном предмету (нужна делегација) или ако његово поступање није сврсисходно (сврсисходна делегација).

У конкретном случају, тужилац је дана 03.09.2024. године поднео тужбу Основном суду у Вршцу у којој је наведено да је решењем тог суда Р4 К 1/23 од 10.07.2024. године усвојен приговор тужиоца као предлагача, за заштиту права на суђење у разумном року и утврђено да је подносиоцу повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Вршцу К 193/2021. Тужбеним захтевом се тражи да се обавеже тужена Република Србија – Високи савет судства – Основни суд у Вршцу да тужиоцу, на име обештећења за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, исплати одређени новчани износ са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Имајући у виду да је у поднетој тужби као орган тужене Републике Србије означен и Основни суд у Вршцу, чијим поступањем у предмету К 193/2021 је тужиоцу утврђена повреда права на суђење у разумном року, по оцени Врховног суда постоје оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног суда у циљу очувања права странака на независан и непристрасан суд и правично суђење, гарантованих чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ - Међународни уговори број 9/03 од 26.12.2003. године ... „Службени гласник РС“ - Међународни уговори број 10/15 од 11.05.2015. године).

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 62. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић